

கலீயர் :
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை. உ.
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANÇAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—

RUE D'AMBALATADOUAYER
MADAM NO. 4, Pondicherry.

{ நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸிது. குறள்.

} சாரியாலமயர் :—
அம்பலத்தாடே ஜெர் மடத்து
வீதி நே. 4, புதுவை

VOL I.

{ புதுவை, பவ வநு சித்திரை ம் எ வை (19—4—34) }

No. 21.

ஓளவை குறள்

•••••

முத்திகாண்டல்

மனத்தோ ஹேபத்தி யாங்காரஞ் சித்தம்
அனைத்தினு மில்லை யது.

(1)

அனைத்தகுவ மாய வறிவை யகலில்
தீனைத்துணையு மில்லை சிவம். (6)

வாக்குஞ் கருத்து மயங்குஞ் சமயங்கள்
ஆக்கிய நாலினு மில்.

(2)

துனிமுகத்துக் காதியாத் துன்னறி வின்றி
அணிதா ரிரண்டு விரல். (7)

உருவமோன் றில்லை யுனர்வில்லை யோதும்
அருவமுஞ் தானதுவே யாம்.

(3)

மயிர்முனையிற் பாதி மனத்தறி வுண்டேல்
அயிர்ப்புண்டங் காதி நிலை. (8)

தனக்கோ ருருவில்லை தானேங்கு மாகி
மனத்த கமாய் நிற்கு மது.

(4)

தற்பர மான சதாசிவத்தோ டோன்றில்
உற்றறி வில்லை யுயிர்க்கு. (9)

பேண்ணை ணவியென்னும் பேரோன் றிலதாகி
விண்ணைகி நிற்கும் வியப்பு.

(5)

உறக்க முணர்வு பசிகேடப் பட்டால்
பிறக்கவும் வேண்டா பிறப்பு. (10)

உடலுயிர்ச் சம்பந்தம் என்பது

உடலுயிர்ச் சம்பந்தம் என்பது உடலுக்கும் உயிருக்கும் உளதாகிய நட்பு எனப்பொருள்படும். உடலினி டத்து உயிருக்கும் உயிரினிடத்து உடலுக்கும் உளதாகிய நட்பு தொடர்பு இன்னது என விளக்குவதே இக்கட்டிறையின் நோக்கமாகும். இந்நட்பு கடை நட்பு இடை நட்பு தலை நட்பு என முன்றுவகைப்படும்.

1-வது கடை நட்பு

அஃதாவது உடலுக்கும் உயிருக்கும் சிலகாலத்துக்கு மட்டும் உரிய சிறிய தொடர்பாகும். அழியுங் தன்மையுடையதாகிய அசத்த பெளதிகதனுவோடுகூடிய உயிர், சில காலம் வினைப்பயனுகிய இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்து அவைகாரணமாக அவச்சலனமடைந்து வாதம் முதலிய பினிகட்கு இல்லாய உடம்பினுள் ஒருவாற்றுஞ் ஒதுங்கியிருத்தலாகிய கடைநட்புடையதாய், அவ்வுடல் நரை திரை மூப்புப் பினிகளால் பழுதடைந்து சத்துக்கெட்டு பினை மாகி விழ அதனைப் பிரிந்து விடுகின்றது. உலகில் தோற்றமுடையன்யாவும் நிலையுதவில் வார் தன்மையுடையன என்பது அஃதாவது அழியுந்தன்மை யுடையன என்பது யாவரும்கண்கூடாக அறிந்த விஷயமாகும். தற்காலச்சமய சாத்திரங்களெல்லாம் இதற்குப் பிரமாணமாகின்றன. இந்தால்களெல்லாம் இந்நிலையாமையை மிக விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் கூறுகின்றன. பொய்யில் புலவரும்பின்வரும்திருவாக்குக்களால் இந்நிலையாமையை நன்கு விளக்கிப் போந்தனர்.

குறள்

சில்லா தவற்றை நிலையின் வென்றுணரும் புல்லறி வாண்மை கடை.

(ஷ, நிலையாமை. 1.)

(இ-ள்) நில்லாத வற்றை—
தோன்றி யழியும் தன்மையுடையன வாகிய அஃதாவது அநித்தமான மாயா காரியப் பொருள்களை, நிலையின் என்று உணரும்—அழியாத நித்தியப் பொருள்கள் என்று கருதும், புல் அறிவு ஆண்மை—அற்ப அறிவினை உடையராதல், கடை—மாயாபோகங்களில் கடும் பற்றுள்ள முடையராய் உழலும் பாமரர்க்குரிய இழிந்த தன்மையாகும் என்பது.

திருக்குறள் உரையாசிரியர்களும் “மயங்கிய வழிப் பேய்த்தோற்புனல் போலத் தோன்றி மெய்யுணர்ந்த வழிக் கயிற்றில் அரவேபோலக் கெடுத விற் பொய்யென்பாரும்” என்பது முதலாக இந்நிலையாமையைக் குறித்துக்கூறியன பொருத்த முடையனவே.

குத்தாட்ட வைக்குழாத் தற்மே பெருஞ் [செல்வம்

போக்கு மதுவின்தற்று.

(ஷ, ஷ, 2)

(இ-ள்) பேரும்செல்லும் கூத்தாட்டு அவை குழாத்து அற்று—ஒருவதுக்கு மாயாகாரியப் பொருளாகிய பெரிய செல்லுவும்வந்து பெருகுவது கூத்தாடும் அரங்கின்கண்ணே அதனைக்காண் போர் கூட்டம் ஒருங்குவந்து கூடுவதுபொலும், போக்கும் அது விளிந்தற்று—அச் செல்லும் விரைவில் அழிவதும் அக் கூத்தாட்டு முடிவின்கண் அக்காண்போர் கூட்டம் விரைவில் நீங்குவதுபொலும்.

ஒருவனுக்குப் பெருஞ் செல்லும் உளதாதற் கேற்ற நல்லாழ் வருங்காலம் அச்செல்லும் விரைவில் ஆக்கமுறுதலும், அந்நல்லாழ் ஒழுந்து தீய ஊழ் வருங்காலம் அது விரைவில் அழிதலும் உளவாகும் என்று மாயா

காரியப் பொருள்களின் நிலையாமை கூறியபடியாம்.

ஏருங் ஊள்களுக்கு எனின்றில்லை யென் [ஞம் பெருமை உடைத்தில் வலகு.

(ஷ, ஷ, 5).

(இ-ள்) நேருநல்லன் ஒருவன்—
நேற்று இருந்தான் ஒருவன், இன்று இல்லை என்னும்—இன்று இல்லையாயினன் அஃதாவது இறந்து விட்டான் என்று கூறப்படும் நிலையாமையின் மிகுதிப் பாட்டினையே உடையதாயிருக்கின்றது இவ் உலகம் என்பது.

உலகத்தில் ஒன்றும் சதமல்ல எனவும், எல்லாம் வெளிமயக்கு எனவும், தோன்றி மறைதலையே இயற்கையாக உடையது இத்துல உலகம் எனவும் பிறவுமாக இந்நிலையாமையை மிகச் சிறப்பாகவும் தெளிவாகவும் பலப்பல உவமானங்களால் அகில பாமரரும் நன்குணருமாறு வித்துவப் பெரியாரும் தத்துவப் பெரியாரும் நன்கு விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றனர். அவர்வாக்குக்களை இங்கே காட்டுவதுமிகை. வித்துவப்பெரியார் பலர் உயிர் எனப்படுவது இந்த உடலின் வேறு எனவும், எக்காலத்தும் சரீரம் அழிந்து விடுதல் திண்ணம் எனவும், ஆதலால் அதனைப் பொருட்பண்ணக் கூடாது—அதில் அழுத்தம் வைக்கக்கூடாது எனவும், காயம் பினி மூப்புக்களால் பினமாகிக் கழிந்தபின் அதனைப்பிரிந்த உயிர் இறைவன் திருவடியை அடைந்து அவ் இறைவனை இரண்டறக்கலந்து விடுதல் திண்ணம் எனவும், ஆதலால் யாவரும் மாயாகாரியங்களை வெறுத்துத்தள்ளிவிடுகள், கடவுளைப் போற்றுக்கள், புண்ணியங்களைப் புரியுக்கள், ஒழுக்கமுடையராய் பிருங்கள் என்பன முதலிய பலவற்றையும் தமது நூல்களில் மிகவற்புறுத்தி கூறிவிட்ட

னர். இவை, மாயாகாரியங்களையே மெய் என நம்பி அவற்றில் கடும்பற்றுள்ளமுடையராய் உண்மையை நாடும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாது உழும் பாமரர்க்கு இன்றியமையாத உபதேசம் என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றது.

2-வது. இடை நட்பு.

அஃதாவது பல கோடி சென்ம நற்றவப் பயனாக முன்னிலையில் போந்த சற்குருநாதன் அருளால் பெற்ற உண்மைச் சாதக யோகங்களை வழுவற அதுடித்து மாயையின் முதற்படியாகிய அமல்ப்படியை மிதித்து இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வரப்பெற்ற பிரளயாகலர் என்னும் பக்குவிகளுக்குரிய உடல் உயிர்களின் தொடர்பு ஆகும். எவ்வாற்றுநும் இறந்து பிறவில்லைப்படுத்தற்குரிய கடைநட்பாளராகிய சகலர்க்கும் இவர்க்கும் இடையீடு அளவிடற்கரிதாம் என்க.

நித்தமும் அநித்தமும் அஃதாவது சுத்தமும் அசுத்தமும் கலந்து பஞ்சீரணிக்கப்பட்டது இந்தப்பாக்கை. பின்வரும் பிரமாணமும் இவ்வண்மையைநன்கு புலப்படுத்தும்.

பதார்த்த தீபிகை

உருவுமுன்னாகும்புவியினிற்பாகத்து

(திப்பனவாய்

மருவுமநித்தம்பிறவற்றினித்தமுமாறுத

[லும்

விசுவம்பாகவிதிதமக்கின்றிவிளங்கு

நித்தப்

பொருளிடைநித்தமநித்தத்தநித்தம்

பொருங்கிடுமே.

(இடு நித்தாநித்தவிவரணம்)

இவ்வாறு நித்தமும் அநித்தமும் கலன்து பஞ்சீரணிக்கப்பட்டிருத்தலால் மேற்கூறிய இரண்டு நிறையும் ஒன்றுக்கு மற்றென்று பேதித்திருக்கும். இதனால் சாதலைத் தவிர்க்க முடியாது என்னும் உணர்ச்சி உண்டாய விடத்து கிடேத்தும் ஆதிக்கத்தால் விக்குள் எழுமுன், ஜிங்குபுலனும்

ஜிங்குபுல நெறிமயங்கி ஜிங்குக்குமேல் ஆரை வது எனக்குறப்படும் அறி வழிந்து பல துண்பங்க்கட்டும் ஆளாகுமுன், விணையை மாற்றும் நெறியைக் கடைப்பிடத்துழுகு, நித்தமும் அநித்தமும் என்று கூறப்படும் சுத்தமும் அசுத்தமுமாகிய உடலுயிர் என்னும் இருவினையைச் சமரசப்படுத்தல் வேண்டும். இதீங்கு அழியாச் செல்வமும், அழியாப் போகுமும், வாய்மையான அட்டமாசித்திகளும், அவற்றின் விரிவுகளான அறுபத்து நான்கு சித்துக்களும் தன் சரிரம் தனக்கு எவ்வண்ணம் இயையேன்டும் என நினைப்பினும் அவ்வண்ணம் இயையப் பெறுவதும், அகிலசிவர்க்கும் மேலான சித்தனுய் வதியும் தத்துவமும், கடவுருக்கு அனுக்கனுய் வதியும் பெரும் பேறும் ஒருவனுக்குள்ளவாகும் என்க. இப்பெற்றிவாய்ந்த இடை நட்பாளர் ஒருகால் இவ் அரிய பெரிய தத்துவத் தோடு நின்று மயங்கிச் சிறிது முனைப்புக்கொண்டு, மேல்படியேற்றம் பெற்று வீடு பேற்றைய முயலாது அமையும் கூடுமாதலால், அவ்வாறு முனைப்புக்கொண்டு அமைதல் உள்ளாகும் போது அவர்க்கும் சாதல் ஏற்படும் என்று கூறுதல் வேண்டும். பின்வரும் திருவாக்குக்களும் இவ்வண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும்.

திருவாசகம்

எண்ணிலியின்திரரெத்தனையோ

[பிரமர்களும்

மண்மிகை மால்பலர் மாண்டனர்காண்

[தோனேஞ்ககம்.

(இடு திருத்தோனேஞ்ககம், 9)

அப்பர் தேவாரம்

நாதுகோடி பிரமர்களுங்கினர் ஆறு காடி நாராயணரங்கனே ஏறுகங்கை மணை வெண்ணிலின்திரர் ஸ்ரிலாத நல்லீசு மெருவனே.

(இடு ஆதிபுராணத்திருக்குறுந்தொகை 3)

இது பற்றியே இன்னவர் உடலுயிர்க்கு உள்தாய் சம்பந்தம் இடை

நட்பு எனப்பட்டது. இத்தன்மையினர் அகில சிவர்க்கும் மேலான சுத்தராய் வதியும் தத்துவத்தான் மயங்கிச் சாதல்லடையாது அறத்தாறு ஒழுகிப்படியேற்றம் பெறவேண்டும் என்பதனையே பின்வரும் செய்யுட்களால் தேவர் வற்புறுத்தியருளினர்.

குறள்

நாச்செற்ற விக்குண்மேல் வாராமு னல் [வினை மேற்சென்று செய்யப்படும்.

(இ-ள்) நாச்செற்ற விக்குள்மேல் வாராமுன்—மூலாக்கினி மேலெழுந்து அப்புக்கூற்றுக்கு அடக்கமாகி ஜீ என்னும் சிலேத்துமம் மேலிடுதலால் நாவை அசைய ஒட்டாது அடக்கவிக்கல் மேல் எழுவதற்கு முன்னமே, நல்லினை மேல்சென்று செய்யப்படும் படியேற்றம் பெற்று உய்தியடைதற் கேற்ற நற்றவம் விரைந்து செய்யப்படவேண்டும் என்பது.

ஞானசம்பந்தப்பெருமானும் திருவையாற்றுப் பதிகத்தில் “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந் திட்டு ஜீ மேலுந்தி, அலமந்தபோதின்கண்” என மரணவேதனையின் இலக்கணத்தை அருளிப்போந்தனர். நல் வினை மேற்சென்று செய்யப்படுவதாவது:- உடலும் உயிரும் பக்கமையுற்று ஒன்றனைவிட்டு மற்றென்று பிரிந்து போகாமல் அசுத்த நிறையை அணு அனுவாகச் சேதித்து, அவ் உடலுயிர் கள் கூடிக் குழுந்து அமலமடைந்து ஒழிவற ஒன்றி அள்ளஞருக்கையாய்ச் சூக்குமாய் நித்தியத்துவம் அடையுமாறு ஏற்றசாதகங்களாக்கைக்கொண்டு ஒழுகுதலாகும். (தொடரும்)

“வித்தகம்”

வருட சந்தா விவரம்

முன் பணம்

இந்தியா, பர்மா, சிலோன் ரூ. 3-0-0
மலாயா, சிங்கப்பூர் } ரூ. 4-0-0
சைகோன்

வித்தக நிலைம்,
புதுச்சேரி.

வ
திருவருள் துணை

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதறிய

நாலமுன் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நங்னையி
ஆலமுன் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருங்வங்கு முந்துமினே.
(திருவாசகம்.)

வித்தகம்

புதுவை,
பவ-ஏஸ் சித்திரை-ம் 7

இடம்பட வீடெடேல்

இம் மறை மொழியாகிய மந்திரம் தத்துவப் பெரியாராகிய ஒளவைப் பிராட்டியார் அருளியது. இம் மந்திரங்கள் வெளித் தோற்றத் தால் (துவப் பொருள்) உலக நிலைக்கு உரியன போலவும் உண்மையில் அரிய பெரிய வேத ரகசியங்களையே தம் மகத்துக் கொண்டனவாயும் மினிர் கின்றன. இவற்றைப் பாலர் முதல் விருத்தர்வரையாவரும் படித்து அரிய பெரிய பிரமாணமாகக் கைக்கொண்டு வழங்குவது ஆபால கோபால பிரசித்தம். பிராட்டியார் சிவன் முத்தி நிலைகைவரப் பெற்று உண்மை முத்தி

யடைந்த தத்துவப் பெரியார் என்பதும் யாவரும் அறிந்ததே. ஓ வடிவின் ராகியயானை முகக் கடவுள் கிழவியைத் தமது துதிக்கையால் தூக்கிக் கயிலைக் கண் உய்த்தனர் என்னும் கற்பனை, அவர் இடம் படாதவாறு வீடு எடுத்து — ஓ வடிவம் பெற்று அருள் வீட்டைந்த உண்மையையே— ஓ வடிவோடு மறைந்த உண்மையையே நன்கு புலப் படுத்துகின்றதல்லவா? சுந்தரர் யானை மீது இவர்ந்து கயிலை சென்றனர் என்பதன் உண்மையும் இதுவே என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

சுந்தரர்

தானைனை முன்படைத்தானதறிந்துதன்
பொன்னடிக்கே
நானை பாடலங்தோகாயினேனைப்
பொருட்படுத்து
வானைனை வகுதெதர்கொள்ள மத்தயானை
யருள்புரிந்து
ஆனுயிர்வேறு செய்தாலே ஒடித்தான்மலை
யுத்தமனே.
(ஷை திருக்கொடித்தான் மலை. 1.)

ஊன் அமல் மடைந்து அருளாகும்.
உயிர் சிவமாகும்— சிவாங்கமாகும்
என்பது வேத உண்மை.

திருவாசகம்

ஊச லாட்டுமில் வடலுயிராயின இருவினை
யறுத்தென்னை
ஊச யாலுணர் வார்க்குணர் வரியவ
ஊனர்வுதங் தொளியாக்கிப்
பாச மானவை பற்றுத் துயர்க்கதன்
பரம்பெருங் கருணையால்
ஆசை தீர்த்தடி யாரடிக்கட்டிய அற்பத
மறியேனே.
(ஷை அற்புதப்பத்து 8.)

சுத்த சாதகம்

மருள்வடிவதற்குமல்லதொன்றே
மன்னுஞ்சிவலுகுமாதரவாய்
மருள்வடிவமுதம்புசித்திமதுவே
வயங்கிடுமற்றதையொருவி
அருள்வடிவமுதமுறிடவருங்தி
யல்துமக்சிவலுங்கரைங்தே
அருள்வடிவதுவுஞ்சிவாங்கிசலும்மா
யமர்க்கு நின்றிடுன்றபடியே.

என்பது பெரிய நாயகி அருளால் எழுந்த வேத உண்மை.

ஓளவையார் திருவாக்குக்கள்ளறு வாய்மையில் வழங்குவன் எல்லாம் அதுபவத் திருவாக்குக்களே யாகும்— அருள் வாக்குக்களே யாகும். அவற்றுள் “இடம்பட வீடெடேல்” என்னும் மந்திரத்தின் உண்மைப்பொருள் ஈன்டு ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப் படுகின்றது.

இடம் அழிந்து விடும்படி வீட்டை ஆக்கிக்கொள்ளாதே— ஆக்கிக்கொள்ள முயலாதே என்பது இதன் பொருளாகும். இடம் அழிந்தால் விடும் அழிந்தது. இடம் நிலைத்தால் விடும் நிலைத்தது— கைகூடியது— அழியாது. வீடு ஆக்கும்போதே அழியாப் பொருள் கொண்டு ஆக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்— கட்டிக்கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறு ஆக்கிக்கொண்டால் வீடு அழியாது நிலைக் கும— நித்தியத்துவம் உண்டாகும். இடமாகிய இல், இல்லாகிய வீடு, விடாகிய கூடு, கூடாகிய தேகம் நமது சரீரமே. இடமேவீடு. இடம் என்றால் பொருள் யாங்கன்? என்பது கடா. இடமேபொருள் என்பது உத்தரம். அஃது எங்கனம்? இடம் இயங்குகின்றதல்லவா? அவ்வியக்கம்— அசைவு— ஒவி இடமே யன்றி வேறே ரூ? இடமில்லாமல் பொருள் உண்டோ? இல்லை. பொருள் இல்லாமல் இடமுண்டோ? இல்லை. ஆதலால் இடமே பொருள். இவை பிரியாமல் பிரிந்து காட்டுகின்றன. விவகாரிப்பதனால் இரண்டாகப் பேசப் படுகின்றன. இவ் உண்மை,

ஓளவை குறள்

உடம்பினு லன்றி யுணர்வுதா னில்லை
யுடம்பினு லுண்ணியதே யாம்.
(ஷை டம்பின் பயன். 5.)

என்னும் பிரமாணத்தாலும் நன்கு வற்புறுத்தப் படுகின்றது. “திரும். தந். சரீர சித்தி உபாயம் 1, 2; 3ம். தந். சரீர சித்தி உபாயம் 12, 13; 7ம். தந். கூடாவொழுக்கம் 12, 13;

ஷீ அவத்தைப் பதம்—கிழால் வத்தை 7.” என்பனவும் இவ் வண்மையை நன்கு வற்புறுத்துகின்றன. பிரியாமல் பிரிந்து காட்டும் அமல் ஜிகார ஒலி சத்தியும் சிவமும் இடமும் பொருளுமாய் நிற்கின்றன. சத்தியே சிவம். சிவமே சத்தி. அமலை ஜி இலக்கும் இடத்தை—இலங்கு ஜி யை தன்னுடைய பாகமாகப் பெற்றனள்—இடமாகப் பெற்றனள்—குயின் மொழியம்மை (கோகிலாம்பிகை) என்னும் சிறுபெண்ணுள்—சத்தி—ஞானசத்தி. இதனைத்தான் இடப்பாகம் பெற்றனள்—வாமபாகம் பெற்றனள் எனக்கூறுவது. சிவம் வேறு விட்டனாலும் வேறு அல்ல என்னும் சமரச பாகம் இதுவே,

அப்பார்

“..... அரியலால் தேவியில்லை ஜயன் ஜயாராங்க்கே.”

திருவாய் மொழி

“..... தாமோதர துருவாகியசிவற்கும் திசை முகற்கும்”

எனவும் வரும் திருவாக்குக்களும் இவ் அரியபெரிய சமரச நிலையை மேய உணர்த்துகின்றனவல்லவா? இருவினையும் ஒப்பிய இடம்—மலபரிபாகமான இடம்—சாதல் அழிவு பெறும் இடம் இதுவே என்க. ஜி இலங்கும் இடத்தை—இலங்குகின்ற ஜி யை தன்னுடைய பாகமாகப் பெற்றனள்—இடமே தானுயினள் குயின் மொழியாள் என்பது. இடமே ஹீடு அல்லவா? இடம் நிலைத்ததானால்—இடம் சத்திபாகம் ஆனால்—இடம் சத்தியானால் அவ்இடம் படுமோ? பட ஆமோ? புரிசடையோன் புறப்பட்டுப் போவானே? பின் வரும் திருவாக்குக்களும் என்டுகோக்கற்பாலன:

திருமந்திரம்

புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை நெறிப்பட வள்ளை நின்மல மாக்கி வறுப்புச் சிவக்கு முரோமங் கறுக்கும் புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடையோன.

கூட மெடுத்துக் குடிபுக்க மங்கைய ரோஸ்வர் மீஞாவர் பன்னிரண் டங்குல நீலுவ ரெண்விரற் கண்டிப்பர் கால்விரற் கூடிக்கொ ஸிற்கோல வஞ்செழுத் தாமே. (ஷ. 3ம் தந். பிரானுயாம் 12, 13.)

இவ் அஞ்செழுத்தே அமலை ஜி—இலங்கு ஜி—இலங்குகின்ற சேவடி—புகவிடம். பஞ்சாக்கர தேகமே ஞானசத்தி வடிவம்—அழியாத விமலயாக்கை—விமல ஹீடு.

அப்பார்

என்னிலாருமெனக்கினியாரிலை என்னி லுமினியா வெறுவனுள் என்னுளேயியர்ப்பாய்ப்புறம்போந்துடுக்கென்னுளேளிந்துமின்னம்பரீசனே.

(திரு இன்னம்பர்—திருக்குறுங்தொகை. 1)

என்னும் திருவாக்கும் “புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடையோனே” என்னும் திருவாக்கின் பொருளை நன்கு புலப்படுத்துகின்றதன்றே! பின் வரும் சிவவாக்கியர் திருவாக்கும் இவ் வுண்மையை நன்கு புலப்படுத்துதல் கண்டுகொள்க.

சிவவாக்கியர்

உருத்தரித்த நாடிய வொடுங்குகின்ற வாயுவைக் கருத்தினு விருத்தியே கபாலமோட்ட வல்லிடேல் விருத்தரும் பாலராவர் மேனியுஞ் சிவங்கிடும் அருட்டமித்த நாதர் பாதம் அம்மை பாதம் உண்மையே.

இடம் பட்டால்—அஸ்தமித்தால்—அதிந்தால் சத்தியழிந்தது. அதனால் சிவமும் அழிந்தது. புரிசடையோன் புறப்பட்டுப்போய்விடுவன். சேதனம் பின்னமடையும். ஞானம் கைகூடாது. முத்தி நெறி கைகூடாது. பிறவி நெறியே உளதாகும்.

சுத்த சாதகம்

மேலாருவடிவையெடுத்ததேயாகின் மேவுமில்வடவிக்கேவீழும் மேலாருவடிவையெடுத்ததின்றுகின் மேவுமில்வடவிக்கேவீழும்

மேலாருகிவத்தைச்சிவன் சென்றதையு

மேவுமில்வடவிக்குத்தானே

மேலாருகிவத்தின்வடிவதாமருளாய்

வெளியதாமுலகுகண்டிடவே. (19)

திருமந்திரம்

உடம்பா ரழிய ஊயிரா ரழிவர் திடம்பட மெஞ்சானஞ்சேவ மாட்டா ருடம்பை வளர்க்கு முபாய மறிந்தே யுடம்பை வளர்த்தே னுயிரவளர்த் தேனே. (ஷ. 3ம். தந். சரீர சித்தி உபாயம். 1.)

என்பதன் உண்மைப் பெரா ரும் இதனால் புலப்படுகின்றதல்லவா? இடமாகிய ஹில் அழிவதுதான் அவரோகண ஈறு—கீழ்முக விளைவாலாய பயன்—அவச்சலனத்தாலாய பயன்—அசுத்த அசைவாலாய பயன்—அசுத்த நிறையின் ஆதிக்கத்தாலாய பயன்—முன்னிலைகளை நிறை கண்டு பஞ்சிகரணி த்துச்சரீரமாகிய பகையை நட்பாக்கிக்கொள்ள மையாலாய பயன்—ஆலைத்த அழுதமாக்காமையாலாய பயன்—மூலாக்கினி மேலெழுந்து அப்புக்கறுக்கு அடக்கமாகி ஹீ என்னும் கிழேத்துமம் மேவிடுதலாகிய ஜன்னி என்னும் யம வேத ஸீப் பட்டு மாண்டு போதலாகும் என்க. ஆதலால் இடம் புதுதல் கூடாது—இடம் பட—இடம் படுமாறு ஹீடு எடுத்தல்—ஆக்கல் கூடாது—ஆக்க முயல்கூடாது. இடம் புதுற்குக் காரணமான முயற்சிகள்—வினைகள் அவமாகும்—அவவினையாகும். புதுவினையாகிய மதி வினையால் பழு வினையாகிய விதி வினையை வென்று இடம்ப்படாதவாறு—கெடாதவாறு வீட்டை எடுத்தல் வேண்டும்—ஆக்கல் வேண்டும்—செய்தல் வேண்டும். வியாப்பியத்தினிறு நிறையிரிந்து—அசைவுபேதத்தால்—அசைவுபேதத்தாலாய நிறைபேதத்தால் பிரிந்து—அசைவுபேதத்தாலாய நிறைபேதத்தால் பங்கமடைந்து—வியாபகம் பெற்ற அசுத்த பெளதிக்கூட்டுறவாலாய—“பூதமைந்தும் விலங்கிய விகாரப்பாடு டின் வேறுபாற்ற வீக்கம்” (கம்பர்) ஆகிய அகவிடத்து நின்று அவச்ச

லன மடைந்து மாண்டி போகாமல், பெளதிகங்களை நிறை கண்டு பஞ்சீ கரணி த்து—ஜைம் இட்டு உண்டு— ஜைம் விட்டு உண்டு—இருவினை சமப் பட்ட இடமாகிய—இலங்குகின்ற சேவடியாகிய இலங்கையை—புகவிடத்தை அடைந்து—சாதலைத் தரும் ஜை நீங்கி—அசத்த ஜை நீங்கி உய்தி யடைதல் வேண்டும்—வீடு பெற வேண்டும்—வீடு பெற நிற்க வேண்டும்—முயலல் வேண்டும் என்க. அமலை ஜை இலங்கும் இடமாகிய புகவிடமே பொன்னுண பூங்கழல்கள்—ரகுக தேகம்—இடபதேகம்—சிவானந்தத் தேன் ஊறும் அமுத யாக்கை—பஞ்சாக்கர தேகம்—“உருவளர் காமன் ரன் வென்றிக் கொடி போன்று ஒளிர்கின்ற” விமல வல்லி வடிவம்—ஞானசத்தி வடிவம் என்க.

இவ்வண்மைகளை அறிந்து புகவிடம் அடையாது—அடைய முயலாது அகவிடத்தே நின்று—சாதலைத்தரும் ஜை நீங்கப்பெறுத, அஞ்ஞான இருள் நீங்கப் பெறுத மருஞுடம்போடு நின்று நீலிக் கண்ணீர் வடித்து அப்பனே! அரசே! அம்மையே! எனக் குவிக் குழறுவதால் அருளைப் பெறுவது எப்படி? வீட்டாக்குவது எப்படி?

திருவாசகம்

புரவார் தொழுவார் புகழ்வாரா யின்தே வந்தா எாகாதீர் மருள்வீர் பின்னை மதிப்பாரார் மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர் தெருள்விராகிதுசெய்ம்மின்விலவோகக் கோன்திருப்புயங்கன் அருளார் பேறுவாரகவிடத்தே அந்தோ! அந்தோ! அந்தோவே!

(ஷையாத்திரைப் பத்து. 10.)

என மனிவாசகர் அருளியதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலதே.

புகவிடமாகிய இலங்குகின்ற சேவடியே—இலங்கையே கண்றும் ஆவும் இருக்கும் ஊர். இவ்வுரிம்தான் நடுத்தரிஉண்டு. கண்றும் ஆவும் பூத்த

ஊர் இதுவே. பூ எனும் பரிசுத்தம் பெற்ற ஊர்—பூ மணம் கமழும் பொற் பூபதி—பூம்புகலூர் இதுவே என்க. நடுத்தறியினின்றும் அகலாக் கண்றும் ஆவும் சேர்ந்த இடம் என்க. அமலை ஜை தழைத்த இடம் என்க. சிவ பூமி என்க. கண்றுப்பூர் என்பது இதன் திருநாமம். “கண்றுப்பூர் நடுத்தறியைக் காணலாமே” என்றார் நமது அப்பர். பின் வரும் திருமூலர் திருவாக்கும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

திருமந்திரம்

ஆன்கண்று தேடி யழைக்கு மதுபோ னன்கண்றுயநாடியழைத்தேன்னாதனை வான்கன்றுக் கப்பாலாய் நின்ற மறைப் பொரு

ஞான்கண்று ஞான்கு துட்புகுஞ் தானே.

(ஷை. 8. தந். 31 வது. பக்தியடைமை 5.)

தசரதன் புத்திரன் தசக்கிரீவைன் சம்மாரஞ் செய்து சிதையைப் பெற்று அபிராமனும்—ராமனுமின்றிடமும் இவ் இலங்கையே. சண்முகன் சூரைன் சம்மாரஞ் செய்த இடமும் இதுவே. சூரன் மயில் வாகனமாக மாறிய இடமும் இதுவே.

சிறு பானை

“.....
நறு வீ நாகமு மகிழலுமாறு
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோன்புணையாகிய
பொருபுனல் தரூஉம் இலங்கை”

“கருவொடு போக்கரு மரபின் இலங்கை”

“தோன் மா இலங்கைப் பெயரிய நன்மா
இலங்கை”

இதுவே என்கட்டு. இது அன்றே புகவிடம்! அழியா வீடு ஆக்கமுற்ற இடம் இதுவே!

திருக்கோவையார்

அசவிடந்தாவியவானேன்றின்திறைஞ் சம்பலத்தி
னிகவ்டந்தாவியடையீசந்தாருமாரின்னற் கிடமா

யுகவிடந்தான்சென்றென துயிர்கையாவகை
யொதுங்கட்டு
புகவிடந்தா பொழில்வாயெழில்வாய்த்தரு
பூங்கொடியே
(ஷை நாணிக்கண்புதைத்தல் 42.)
என்றருளியது மாணிக்கம்.

அப்பார்

முருகார்ந்து மலரின்டைதழுவிவண்டே
முருவும்
பெருகாரடைசெடைக்கற்றையினும்பினி
மேய்திருங்க
இருகாற்குரம்பையிதானுடையதிது
பிரிதால்
தருவாயெனக்குன்றிருவாடிக்கீழோர்தலை
மறைவே.
(ஷை தனித்—திருவிருத்தம் 2.)

இடுகுறியாய்—கற்பனையாய் உலகில் வழங்கும் சிவஸ்தலங்களின் திருநாமங்களைலாம் இப்புகவிடத்தையே குறிப்பனவாகும். ஏன்? சிவர்களால் அடையப்படும் முத்திவாயில் இதுவேயாதவின் என்க. இவ் விடத்தை அடைந்தவரே அழியாத விமல யாக்கையைப் பெற்றவர்—இடம் பட்டுப் போகாது நிலைக்குமாறு அவ் இடமாகிய வீட்டைக் கட்டியவர்—துவி சத்துவம் அடைந்தவர்—தவஜம் கட்டி வாழ்வார்—மாறிப் பிறந்தவர் ஆரூர்ப் பிறந்தவர்—அமல் முதற்படி கண்டவர்—பொன்னம்பலம் கண்டவர்—பிறப்புப் பினி முப்பு இறப்பு அற்றவர் என்க.

திருவாசகம்

பிறவிதனை யறமாற்றிப் பிணிமுப்பென் நிலைபிரண்டும் உறவினாடு மொழியச்சென் றலகுடைய வொருமுதலைச் செறிபொழில்குத் தில்லைநகர்த் திருச்சிற் றம் பலமன்னி மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் தண்டேனே.

(ஷை கண்டபத்து. 6.)

இவ்விடத்தை அடைந்தாலன்றி— இடம் படாத வாறு வீடு எடுத்தா

லன்றி வேறு வகையால்—இடம்படுதலால்—அழிதலால்—அழிந்த பின்பு வீட்டைவதென்பது முயற்கொம்பே—வெற்றுரையே—பித்தன் கூற்றே—அசம்பாவிதமே—அறி விலார்மாண்பே யாகும். இவ் விடத்தை அடைந்த வழியடியார் அருமை பெருமையை—முத்தி வாயிலில் நிறபோர் அருமை பெருமையை யாரால் இயம்பு முடியும்? இப்புகவிடத்தை ஒருவன் அடையப் பெற்றால்—இடம்படாதவாறு வீடு கட்டப்பட்டால், அதனால் ஆம் பயன் என்னை? எனின், அது பின்வரும் திருவாக்குக்களால் சன்கு புலப்படும்:

அப்பர்

கன்னெங்காலம் வெதும்பிக்கருங்கடனீர்
கருங்கிப் பன்னெங்காலமழைதான்மங்கினும்
நீரும் பஞ்சமுண்டென்
றெண்ணெஞ்குளறுமஞ்செந்குசேயியை
யாத முக்கட் போன்னேஞ்துற்றமோன்றுண்டு
கண்ணரிப்புகவிடத்தே.

(ஷ்டி தனித்—திருவிருத்தம் 10.)

[திருமந்திரம், 4ம் தந்திரம். 4. 8. 9. 13. 17, 20, 22, 23, 24, 25, 27-ம் செய்யுட்களை நோக்குக.]

திருக்கோவையார்

என்னிவால்வந்ததன்றி துமுன்னுமின்னு
முன்றூன் மன்னெறிதந்திருந்தன்றுதெய்வம்வருந்த
னெஞ்சே வின்னெறிசெஞ்சடைக்கத்தப்பிரான்
வியன்றில்லைமுங்கீர் பொன்னெறிவார்துறைவாய்ச்சென்று
மின்ரேய்பொழிலிடத்தே. (49)

இப்புகவிடத்தை அடைந்து வாகியை வசப்படுத்தி—வாசிப் பரி மேற்கொண்டு கபிலையை அடைந்த—இடம்படாது வீடு எடுத்தவீடு கண்ட—துலத்தோடு மறைந்து உண்மை முத்தியடைந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார் அருளிய அதுபவத் திருவாக்கும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

பொன்வண்ணத் தந்தாதி

பொன்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ண மேனிபொவிக்திவங்கும் மின்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமவ்வண்ண மேனிபொவிக்திவங்கும் சடை வெள்ளிக்குஞ்றம் தன்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமால் விடடதன்னைக்கண்ட என்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமாகிய சங்குக்கே.

சற்குருங்காதன் அருளால் சாதக யோகங்களை வழிவறத்தாங்கி ஒழுகி—முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சிகரணித்து—ஜியம் இட்டு உண்டு உலகர் போல் வாழ்ந்து ஒப்புர வொழுகும் அரிய பெரிய சகச நிட்டையாளரா கியஞான நிட்டையுடையோராகிய மெய்யடியாரே இடம்படாதவாறு வீடு எடுத்து உய்தி அடைபவராவர். இத்தகைய பக்குவம் அமையும் புண்ணியம் பெருது, காடுகளிலும் மலைகளிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் பிற இடங்களிலும் வீற்றிருந்து உடம்பை வாட்டி வருத்தி இடம்பட வீடெடுக்கும் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளரும்—உபாசக நிட்டையாளரும், அசட்டு யோகிகளும் எம்பெருமான் திருவடியை—இலங்குகின்ற சேவடியை—“உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய கந்தழியை அடைய முடியுமா? இன்னேர் புகவிடம் புக்கு வீடு ஆக்கினர்—வீடு கண்டனர் என்பது வெறும் வர்த்ததேயே! திருவாசகம் திருவண்டப்பகுதி அகவவின் உண்மைப்பொருளை உணரவல்லார்க்கு இன்னேர் இடம்பட வீடெடுத்து மாண்டு போதல் நன்கு புலப்படும். இன்ன நீராரை நோக்கியே பின்வரும் திருவாக்குக்கள் எழுந்தன:

திருவாப் மொழி

வீடாக்கும் பெற்றி யறியாது மெய் வருத்திக் கூடாக்கி நின்றுண்டு கொண்டுமல்லவீர்—வீடாக்கும் மெய்ப்பொருள்தான் வேத முதற்பொருள் தான் விண்ணவர்க்கு நெபொருள்தான் நாராயணன்.
(ஷ்டிதிருமழிசைஆழ்வார்—திருவங்தாதி. 13)

கந்தரலங்காரம்

தருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கிலென் னஞ்சிவோகமெனுங்கு குருத்தை யறிந்து முகமாறுடைக்கு நாதன்சொன்ன கருத்தை மனத்தி விருத்துங்கண்டர் முத்தி கை கண்டதே. 71.

காட்டிந் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் தைப்புகட்டின் வீட்டிந் புகுத மிகவெளி தேவியி நாசி வைத்து மூட்டிக் கபாலமு லாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே ஓட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிக்களே. 85.

திருப்புகழ்

“காவி உடுத்தும் தாழ்சடை வைத்துங் காகிள் புக்குக் தமிழரிக் காய்களி தும்த்துங் காயமோ முத்துங் காசினிமுற்றங் திரியாதே .....

“அனித்தமான ஊனஞ் மிருப்பதாகவே நாசி அடைத்துவாயுவோடாதவகசாதித்து தாவத்திலேகுவான்மூலிபுசித்துவாமாயாச அசட்டு யோகியாகாமல் .....”

[இவற்றால் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டையாளர்—உபாசக நிட்டையாளர்—அசட்டுயோகிகள் புகவிடம்—புக்கு இடம் படாது வீடெடுத்து உய்தி யடைவது முற்றுக முடியாத காரியம் என்பது நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டது. அநித்தமான ஊன்—சாதலைத் தரும் ஜயாகிய அசத்த நிறையமைந்த மருங்கும்பு.]

புகவிடம் அடைந்து—கன்றுப்பூர் அடைந்து இப்பயனை அஃத் தாவது பொன்னெங்குன்றம் என்னும் பொருளை—உலவாக்கிமு எனவளரும் பொருளை—மெய்ப்பொருளை—இடத்தில் உள்ள பொருளை—இடமாகிய பொருளை அடைந்தாலன்றி ஒருவன் பழேற்றம் பெறவும் அறம் பொரு

உயிர் வருக்கம்

(20-ம் வாரத்தொடர்ச்சி)

இவ் அரிய பெரிய வேத உண்மையே அறிஞர் பெருந்தகையாகிய ஶ்ரீ மாந். ஜூக்டீஸ் சந்தர வஸை (J.C. Bose.) என்பவர் கருவிகள் மூலம் வெகு ஜன சமூகத்தில் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்பித்துவிட்டனர். உயிர் வர்க்கங்களில் மனிதவர்க்கம்மூலமாக அதனினும் தாழ்ந்தன மிருகம் பறவை முதலியன் எனவும், அவற்றினும் தாழ்ந்தன தாவரங்கள் எனவும் பண்ணெடுங்காலம் தொட்டுப் பரம்பரையாய் குருட்டுத்தனமாய் நம்பிவந்த கொள்கைகள் வேறுக்கப்பட்டு அக்கொள்கைகட்டுச் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டுவிட்டது. யாது காரணம் பற்றியோ பல்லோராலும் மறைத்து வைக்கப்பட்டு புறக்கணிக்கப்பட்ட வேத உண்மை வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்கப் பட்டுவிட்டது. உற்பத்தி, வளர்ச்சி, அழிவு என்பன வற்றில் தாவர சங்கமங்களுள் யாது பேதமும் இல்லை என்று புண்ணிய புருடாகிய போஸ் என்பவரால் பிரத்தியட்சமாகக் காட்டி உறுதிப் படுத்தப்பட்டுவிட்டது. இவ்வண்மை பத்திரிகைகள் பலவற்றில் வெளிவந்த அன்னவர் விரிவுரைகளால் நன்கு புலப்படும். ஈண்டு விரிப்பிற் பெரும். நாலாய பயனீ அடையவும் அருக்கு வரே? ஆகான், ஆகான், என்பது சத்தியம்.

இவ் அரிய பெரிய வேதஉண்மையை — தாம் அநுபவமாகக் கண்ட உண்மையை பிற வி வலைப்பட்டுமூலம் அகிலமாக்களுக்கு அறிவி தற்பொருட்டே நமது கிழவி—தாயார் — ஒள்ளவப் பிராட்டியார்,

“இடம்பட விடேடேல்”

என்று அருளிச் செய்தனர் என அறிக. மற்றைய மந்திரங்களும் அமயம் நேர்ந்துழி விளக்கிக் கூறப்படும்.

சுபம்.

பிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பு என்பன வற்றில் உயிர் வருக்கமெல்லாம் ஒரு நிகரனவாயினும் மனிதவர்க்கம் மட்டும் இறந்துவிட்டால் — செத்துப் போனால் முத்தியடைந்துவிடும் என்றால், இஃது இயற்கை நெறியும் சத்திய நெறியும் ஆகுமா?

“செத்தே பேநாற் சிரியாரோ?”
என்றனரே மனிவாசகர் தாம் அருளிய திருவாசகத்தில்.

ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற சிவரே மனிதர். இவ்வே வாய்மையான மக்கள். “மக்கள் தாமே ஆற்றிவுயிரே, என்றனர் தொல் காப்பியர். ஒவ்வொரு சிவனும் மனிதனு வதற்கு முயற்சித்து அரும் பாடு பட்டு மனிதனுன் பின்புதான் முத்திவாயிலை அபேக்ஷிக்கவேண்டும் — அபேக்ஷிக்க முடியும். — அபேக்ஷிக்க அருகனுவன். இத்தன்மை கைவரப் பெறுவது எனிதன் முடிவதன்று. அரிது! அரிது! மாரிது. ஆதலால் உலகில் மனிதர் எனப்படுவோர் வாய்மையான மனிதரல்லர் — போலி மனிதரே — இருகாற் பசுக்களே என்க. இருக்கு வேதமும் முறையிடுவது இதுவே. சாதிகளும் பிறவும் இன்ன தன்மையனவே. இப் போலி இல்லாவிடின் வாய்மை ஒன்று உளது என்னும் என்னமே உண்டாகாது. ஆதலால் போலியைக் கொண்டே வாய்மையை அறியவேண்டும், “ஸர்வம் ப்ரஹ்ம மயம்” என்னும் வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப, இக்கற்பனைகள் அனைத்தும், அஃதாவது தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களைத்தும் கற்பனைகள் எனப்படுதலால், அக்கற்பனைகள் என்னும் பிரமத்தை உண்டவன்றே — நிறைகண்டிப்பஞ்சிகாவனி ததவன்றே ப்ரஹ்ம மாவன்! அக்காலத்தன்றே “தத் தொம் அசி” ‘அது நீ ஆனாய்’ என்னும் மகா வாக்கிய அநுபவம் சித்திக்கப் பெறும்! அற்றேல் வேறு தடம் யாண்டுவது?

கிளர் தோல்காப்பியம் என்னும் நாவில் “மரபியல்” என்னும் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட

“ஒன்றிவதுவே உற்றிவதுவே இரண்டிறவுதுவே அதனெடு எவே மூன்றிவதுவே அவற்றெடு மூக்கே நான்கறவுதுவே அவற்றெடு கண்ணே ஐஞ்சறவுதுவே அவற்றெடு செவியே ஆற்றிவதுவே அவற்றெடு மனனே நேரிதனுணர்ந்தோர் நெறிப்பதத்தினரே.”

இச் சூத்திரங்களை உதாரணமாகக் காட்டி தாபரங்களுக்கு ஓரறிவு மட்டுமே உண்டு எனவும் ஏனையவற்றிற்கு ஆற்றிவு வரை ஒவ்வொர் அறிவு மட்டுமே ஏற்றமாக உள்ளன எனவும் உலகில் மனிதர் எனப்படுவோர் ஆற்றவடையோர் எனவும் கூறி அமைவர்.

இவர் கூற்றை மேலே கூறிய தொல்காப்பியச் சூத்திரப் பொருளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதென்றால், அக்கூற்று வாய்மையாகத் தோன்ற வில்லை. ஓரறிவு முதல் ஆற்றிவு ஈருகள்ளன உயிர் வர்க்கங்கள் என்று அவற்றின் இலக்கணத்தைக் கூறவில்லையே எமது தொல்காப்பியம்! மற்றே, ஓரறிவு முதல் ஆற்றிவு வரை ஒவ்வொர் அறிவென்பது ஒவ்வொர் இந்திரியத்தினால் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் இதன் மூலம் எனவும், இவ்விருமியத்துக்கு இவ அறிவு உரிமையுடையது எனவும் கூறகின்றது. இதனை “நேரிதீன் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே,” என்றார் தொல்காப்பியார். இவ்விருமியத்துக்கு இவ்விருமியார் இந்திரியத்தினால் வெளிப்படையாகத் தோன்றும் இதனை உணர்ந்தோர். மனித சமூகம் எனப்படும் போலி மனிதருள்ளும் ஓரறிவுமுதல் ஒவ்வொர் அறிவு தலைமைபெற்று விளங்கும் தன்மையாக உள்ளர். இது போல மற்றைய சரீரங்களிலும் உள். இது தான் வாய்மை.

இதனால் பெறப்படுவது யாதெனின், உயிர் வர்க்கம் யாவும் பிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பு என்பனவற்றில் சமானவையே என்பதும், ஆற்றிவு பூரணம் பெற்ற உயிர்களே முத்திவாயிலைக் கண்டு மரணத்தைக் கடந்து சித்தியத்துவம் பெறும்—முத்தியமையும் என்பதுமே என உணர்க.

சுபம்.